

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/66/2018
Identifikačné číslo spisu: 7215201451
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7215201451.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne SLOVEXPRES, spol. s r. o., so sídlom v Žiline, Hálkova č. 24, IČO: 31 573 711, zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Kecerovou Véselou, so sídlom v Rajci, Námestie SNP č. 2/2, proti žalovanej U-Shin Slovakia s. r. o, so sídlom v Košiciach, K letisku Budova č. 1329, IČO: 35 893 427, zastúpenej spoločnosťou IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova č. 13, IČO: 36 588 041, o zaplatenie 33.111,-€ s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 36Cb/13/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/152/2016-185 z 21. apríla 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) prvým a druhým výrokom rozsudku č. k. 36Cb/13/2015-140 z 30. augusta 2016 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 30.404,36 € spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 18.495,- € od 10. marca 2014 do zaplatenia a 8,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 11.909,76 € od 18. januára 2015 do zaplatenia. V poradí tretím výrokom rozsudku konanie o zaplatenie sumy 405,60 € s príslušným úrokom z omeškania zastavil. Ďalším výrokom žalobu v zvyšnej časti zamietol. O náhrade trov konania rozhodol samostatným výrokom tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 84,20%, spolu s ostatnými povinnosťami, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 21. júna 2012 Rámcovú kúpnu zmluvu o podmienkach dodávok tovaru (ďalej aj ako “Rámcová zmluva“), ktorej predmetom bola povinnosť žalobkyne ako predávajúcej predatť žalovanej ako kupujúcej na základe jej osobitných objednávok tovar zo sortimentu žalobkyne (pracovné rukavice rôznych typov a veľkostí) a tomu zodpovedajúca povinnosť žalovanej tovar od žalobkyne kúpiť v ročnom minimálnom množstve špecifikovanom v článku II zmluvy. Pre prípad porušenia povinnosti žalovanej zakúpiť od žalobkyne v zmluve dohodnuté minimálne množstvá tovaru si platne dohodli zmluvnú pokutu podľa ust. § 544

zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Občiansky zákonník“). Konštatoval, že zmluvu uzavretú na dobu neurčitú žalovaná vypovedala listom zo 16. septembra 2013 bez udania dôvodu, pričom výpovedná lehota uplynula dňa 31. marca 2014. Žalovaná bola zo strany žalobkyne písomne vyzvaná na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty za neodobratý tovar podľa zmluvy. Námietky žalovanej týkajúce sa množstva zakúpených rukavíc v prvom dohodnutom dvanásť-mesačnom období (od 21. júna 2012 do 21. júna 2013) žalobkyňa akceptovala, žalobu v príslušnej časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 406,50 € s príslušenstvom vzala späť, v dôsledku čoho súd prvej inštancie konanie v uvedenej časti zastavil. Nepovažoval za dôvodnú námietku žalovanej, že zmluvná pokuta je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, pretože sa jedná o bežný zabezpečovací inštitút v obchodných vzťahoch, ktorého cieľom je zabezpečiť riadne dodržiavanie dohodnutých zmluvných podmienok. V dôsledku uvedeného nepristúpil k moderovaniu zmluvnej pokuty, ktorú nevyhodnotil ako neprímerane vysokú. V súvislosti s výškou žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty súd ďalej vyslovil, že nárok nie je v uplatnenom rozsahu dôvodný, lebo žalobkyňa nesprávne rozdelila dohodnuté dvanásť-mesačné obdobie na štvrtroky, a tak nesprávne určila aj výšku zmluvnej pokuty. Pre správne určenie rozsahu uplatneného nároku bolo tiež potrebné zohľadniť ukončenie rámcovej zmluvy výpoveďou k 31. marcu 2014 a výšku zmluvnej pokuty počítat' za pomernú časť dvanásť-mesačného obdobia od 21. júna 2013 do 31. marca 2014. V takom rozsahu, t. j. celkom v sume 30.404,36 €, považoval súd prvej inštancie nárok žalobkyne na zaplatenie zmluvnej pokuty za dôvodný a žalovanej uložil povinnosť okrem zmluvnej pokuty zaplatiť žalobkyňi aj úroky z omeškania od uplynutia lehoty na plnenie (určenej žalobkyňou vo výzve žalovanej na zaplatenie zmluvnej pokuty) a v prevyšujúcej časti nárok žalobkyne na zaplatenie zmluvnej pokuty s príslušenstvom ako nedôvodný zamietol. Poukázal na to, že žalovaná v konaní nepreukázala svoje tvrdenie, že odobrala zmluvne dohodnuté množstvá tovaru a rovnako nepreukázala, že došlo k odpusteniu zmluvnej pokuty, prípadne jednostrannému vzdaniu sa nároku. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyňi priznal podľa pomeru úspechu v konaní nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,20%.

3 Proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie a závislému výroku o nároku na náhradu trov konania podala odvolanie žalovaná, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 4Cob/152/2016-185 z 21. apríla 2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. zmenil, pričom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 15.202,18 €. Rozsudok vo výroku II. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 9.247,50 € od 10. marca 2014 do zaplatenia a vo výške 8,05% ročne zo sumy 5.954,68 € od 18. januára 2015 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti, t. j. o zaplatenie 15.202,18 € s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 9.247,50 € od 10. marca 2014 do zaplatenia a vo výške 8,05% ročne zo sumy 5.954,68 € od 18. januára 2015 do zaplatenia, žalobu zamietol. Rozsudok vo výroku V. zmenil tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Vo výroku o povinnosti žalovanej splniť rozsudkom uloženú povinnosť v lehote troch dní od jeho právoplatnosti rozsudok potvrdil. Odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie konanie o zaplatenie sumy 405,60€ s príslušným úrokom z omeškania zastavil (III.) a výrok, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (IV.).

4 Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval dôvodnosť žalovanou podaného odvolania. V súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, poukázal na nesprávnu aplikáciu ust. § 301 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „Obchodný zákonník“), keď súd prvej inštancie nepristúpil k uplatneniu moderačného práva vo vzťahu k neprímerane vysokej zmluvnej pokute, dohodnutej v Rámcovej zmluve, čím bol uvedený odvolací dôvod daný. Stotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom typu uzatvorenej Rámcovej zmluvy, predmetom ktorej bol vzájomný záväzok strán sporu definovaný tiež povinnosťou žalovanej odobrať v určitom období od žalobkyne minimálne množstvá tovaru označeného čo do druhu a veľkosti. Vyslovil názor, že je potrebné na ňu nahliadať ako na nepomenovanú zmluvu podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (keďže zmluvnými stranami sú obchodné spoločnosti a týka sa ich podnikateľskej činnosti) a zároveň ako na kúpnu zmluvu uzatvorenú podľa ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka v dôsledku vyššie špecifikovaného záväzku na strane žalovanej. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd nepovažoval za

dôvodnú odvolaciu námietku žalovanej, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa nezaoberal jej námietkou o možnom rôznom výklade čl. II ods. 2 a 3 a článku V ods. 3 Rámcovej zmluvy. Vychádzajúc z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie Rámcovú zmluvu posudzoval a hodnotil aj žalovanou označené sporné články. Odvolací súd prisvedčil záveru súdu prvej inštancie ohľadom namietaných článkov zmluvy, a to, že je v nich jasne a zrozumiteľne vyjadrený záväzok žalovanej ako kupujúcej objednať a odobrať od žalobkyne ako predávajúcej tovar presne určeného minimálneho množstva označeného tovaru a určenej veľkosti v presne určenom období. Rovnako je v zmluve písomne dohodnutá zmluvná pokuta a spôsob jej určenia - vo výške neodobratého dohodnutého minimálneho množstva tovaru určeného čo do druhu a veľkosti v zmluve, v období dvanásť mesiacov, počínajúc podpisom zmluvy. Súd ďalej uviedol, že inštitút zmluvnej pokuty je zabezpečovacím prostriedkom záväzkového práva, účelom ktorého je zaistiť splnenie povinností, ktoré sú obsahom záväzku. Zmluvná pokuta dohodnutá vo výške kúpnej ceny zvyšného neodobratého tovaru, tvoriaceho ročný objem, je neprimeraná k hodnote zabezpečeného záväzku, keďže sa rovná kúpnej cene tovaru, ktorý žalovaná neodobrala, ale s výrobou ktorého nemala žalobkyňa ani žiadne náklady. Prisvedčil žalovanej, ktorá uviedla, že nejde o taký špecifický tovar, s predajom ktorého inému odberateľovi by mala žalobkyňa vážne problémy a tiež nejde o tovar, ktorý nemožno pre jeho vlastnosti dlhšiu dobu skladovať bez straty kvality. Prihliadol pritom aj na to, že ani žalobkyňa netvrdila, že by jej neodobraním minimálneho množstva tovaru žalovanou, t.j. porušením dohodnutého zmluvného záväzku vyplývajúceho z Rámcovej zmluvy vznikla nejaká škoda. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd vyslovil, že za primeranú zmluvnú pokutu v danej veci považuje pokutu vo výške 50% kúpnej ceny neodobratého dohodnutého ročného objemu tovaru špecifikovaného v čl. II bode 2 Rámcovej zmluvy, pretože už v takej výške by dostatočne plnila všetky svoje funkcie (preventívnu, uhradzovacia a sankčnú) a zároveň by bola primeranou motiváciou žalovanej k splneniu záväzku. Na záver podotkol, že sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že zo strany žalovanej nemá preukázané, že by sa žalobkyňa svojho práva na zmluvnú pokutu vzdala. Predložená emailová komunikácia, ktorá mala podľa žalovanej predstavovať jednostranný úkon vzdania sa práva, však takémuto úkonu nezodpovedá, nemá náležitosti dané v ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže dospel k záveru, že súd prvej inštancie neprihliadol na hodnotu a význam zabezpečovacej povinnosti, a preto nesprávne aplikoval ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka, odvolací súd podľa ust. § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že zmluvnú pokutu spolu s príslušenstvom za použitia moderačného práva znížil. S poukazom na ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP o trovách celého konania rozhodol spôsobom, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, pretože ich úspech a neúspech v konaní bol približne rovnaký.

5 Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie tvrdiac, že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Navrhla preto, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil tak, že uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia zmluvnú pokutu s príslušenstvom (úrokom z omeškania) v rozsahu tak, ako rozhodol súd prvej inštancie spolu s náhradou trov prvostupňového, odvolacieho aj dovolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu vytýkala použitie moderačného práva za účelom zníženia zmluvnej pokuty (predstavujúcej nárok, ktorý je predmetom sporu) bez toho, aby v odvolacom konaní doplnil dokazovanie v uvedenom smere. Domnieva sa, že uvedený postup súdu je v predmetnej veci prekážkou aplikácie moderačného práva práve z dôvodu, že ani v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo v súvislosti s dôvodnosťou jeho aplikácie vykonané žiadne dokazovanie. Keďže súd prvej inštancie moderačné právo nepoužil, dokazovanie v tomto smere nevedol, navyše, v súvislosti s danou otázkou mu nebolo predložené ani žiadne vyjadrenie či stanovisko niektorej zo sporových strán. Dovolateľka poukázala tiež na to, že odvolací súd dostatočne neodôvodnil, akými úvahami sa riadil pri použití moderačného práva v súlade s ust. § 301 Obchodného zákonníka. Namietla správnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý bez akéhokoľvek dokazovania prisvedčil žalovanej, že nejde o taký špecifický tovar, s predajom ktorého inému odberateľovi by mala žalobkyňa vážne problémy, alebo ktorý by pre jeho vlastnosti nebolo možné skladovať po dlhšiu dobu bez straty kvality a neskôr predat'. Taktiež konštatácia súdu, že žalobkyňi v súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti odobratia minimálneho

objemu tovaru nevznikla žiadna škoda, nemá v ničom oporu, keďže žalobkyňa sa k tejto otázke v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec nevyjadrovala. Na podporu svojho tvrdenia dovolateľka poukázala na dikciu zákonného ustanovenia § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, „ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda“. Zmluvná pokuta okrem zabezpečovacej funkcie plní aj funkciu paušalizovanej náhrady škody, a preto oprávnenému účastníkovi uľahčuje pozíciu v spore tým, že nemusí preukazovať výšku škody a právo na pokutu má, aj keď mu žiadna škoda nevznikla. Záverom konštatovala, že odvolací súd pri moderácii výšky zmluvnej pokuty vôbec neprihliadol na relevantné okolnosti prípadu, ale vychádzal len z ničím nepreukázaných tvrdení žalovanej, obsiahnutých v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie.

6 Vo vyjadrení k dovolaniu žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol. Konštatovala, že odvolací súd využitie moderačného práva vo svojom rozhodnutí riadne odôvodnil tým, že v konkrétnom prípade nešlo o taký špecifický tovar, s predajom ktorého inému odberateľovi by mala žalobkyňa vážne problémy a nejde ani o tovar, ktorý pre svoje vlastnosti nemožno po dlhšiu dobu skladovať bez straty kvality a neskôr odpredať. Žalobkyňa v skutočnosti neodobratím minimálneho množstva tovaru nevznikla žiadna škoda spočívajúca v skutočnej škode, keďže žalobkyňa od času, kedy jej žalovaná oznámila, že od nej už nebude odoberať ďalší tovar, ani ďalší tovar neobjednávala, a tak jej nevznikli ďalšie náklady na jeho obstaranie. Následkom uvedeného mal súd možnosť neprimeranú zmluvnú pokutu znížiť. Žalovaná zotrvala na svojej argumentácii obsiahnutej v dovolaní, ktorá sa týkala výšky zmluvnej pokuty určenej odvolacím súdom, pričom zmluvnú pokutu vo výške 50% kúpnej ceny neodobratého tovaru považovala za neprimerane vysokú. Nešpecifickosť tovaru a s tým súvisiaca neprimeranosť zmluvnej pokuty má oporu a vyplýva priamo z druhu tovaru a jeho ceny, teda zo skutočnosti, že sa jedná o bežne dostupný tovar (pracovné rukavice). Keďže uvedená skutočnosť je bežne známou skutočnosťou (notorieta), súd zbavuje povinnosti vykonať ohľadom nej dokazovanie.

7 Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním aj žalovaný, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vytýkajúc odvolaciemu súdu predovšetkým nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku a z toho vyplývajúcu jeho nepreskúmateľnosť. Dovolacie konanie o dovolaní žalovaného bolo však podľa § 10 ods. 1 zák. č. 71/99 Zb. pre včasné nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie zastavené uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 36Cb/13/2015-243 z 9. októbra 2017. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. novembra 2017.

8 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§443 CSP) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

9 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

11 Podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

12 Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ust. § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13 Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14 Procesným postupom súdu je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

15 Dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila tým, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vadu zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP vidí v právnych záveroch, na ktorých založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Spochybňuje predovšetkým správnosť právneho záveru odvolacieho súdu o potrebe aplikácie ust. § 301 Obchodného zákonníka, t. j. danosť predpokladov na uplatnenie moderačného práva súdu za účelom zníženia zmluvnej pokuty, ktorá bola žalobkyni priznaná v konaní pred súdom prvej inštancie. Popiera správnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý pristúpil k použitiu moderačného práva, zatiaľ čo v danej súvislosti nevykonal (nedoplnil) dokazovanie, napriek tomu, že súd prvej inštancie v tomto smere dokazovanie nevykonal vôbec, pretože moderačné právo na zníženie výšky priznanej zmluvnej pokuty nevyužil. Jednoznačne tak namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sa vyvodzuje právny záver a na zistený skutkový stav aplikuje právna norma. Nesprávne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak síce aplikoval správny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

16 Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní vytýkala, že postup odvolacieho súdu v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie bol nedostatočný, keď v súvislosti s aplikáciou moderačného práva nedoplnil dokazovanie, dovolací súd uvádza, že (ani prípadne) nedostatočné zistenie (osvedčenie) skutkového stavu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

17 Dovolateľka ďalej namietla, že odvolací súd dostatočne neodôvodnil, akými úvahami sa riadil pri použití moderačného práva, a to vo vzťahu k otázke primeranosti zmluvnej pokuty, priznanej súdom prvej inštancie. V danej súvislosti je potrebné poznamenať, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu zmätočnosti len celkom výnimočne, napríklad vtedy, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne odôvodnenie a teda sa jedná o arbitrárne rozhodnutie (k uvedenému porovnaj R/2/2016, 1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018). V danom prípade ale z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé aký nárok bol uplatnený, aké skutočnosti súd zohľadnil, akou úvahou sa riadil, ktoré zákonné ustanovenia aplikoval, k akým záverom dospel a na základe akých dôvodov rozhodol. Skutočnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, nemožno

považovať za procesnú vadu konania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Navyše, ak by aj nesprávne právne posúdenie mohlo predstavovať relevantný dovolací dôvod v zmysle ust. 420 písm. f/ CSP, t. j. jednalo by sa o jednu z vád zmätočnosti, v preskúmvanej veci by nebolo možné na postup súdu v súvislosti s aplikáciou moderačného práva takto nazerať. Dôvodnosť aplikácie moderačného práva súdu je v podstate definovaná úvahou súdu o výške priznanej zmluvnej pokuty vo vzťahu k otázke jej primeranosti. Odvolací súd využil právo posúdiť primeranosť priznanej zmluvnej pokuty na podklade svojich odôvodnených úvah, ktoré ale nevychádzali z iných skutkových zistení, než boli zistenia súdu prvej inštancie. Na podklade zisteného skutkového stavu skúmal otázku primeranosti priznanej zmluvnej pokuty s tým, že úvahy súdu prvého stupňa vo vzťahu k výške priznanej zmluvnej pokuty nepovažoval za správne. Pre záver odvolacieho súdu o dôvodnosti aplikácie moderačného práva nebolo potrebné dopĺňať dokazovanie, pretože súd vo svojich úvahách o primeranej výške zmluvnej pokuty vychádzal z bežne známych skutočností, tzv. notorií (predmetom povinnosti žalovanej odobrať minimálne množstvo tovaru žalobkyne boli pracovné rukavice, ktoré predstavujú nešpecifický, bežne dostupný tovar). Dovolací súd nie je oprávnený nahradiť úvahu odvolacieho súdu svojou úvahou, pretože táto je spojená s hodnotením dôkazov. Preto za situácie, ak súd aplikuje voľnú úvahu tam, kde mu to umožňuje právny predpis (čo sa v danom prípade stalo) a za podmienky, že berie do úvahy skutočnosti z hľadiska kritérií, ktoré sú pre jej uplatnenie relevantné, nie je možné z hľadiska právneho posúdenia odvolaciu súdu nič vytknúť.

18 Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade podané dovolanie je procesne neprípustné, lebo žalobkyňa v ňom nedôvodne tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP,

19 Dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa ust. § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

20 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.